

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2020. január 9.
(csütörtök)

Horváth Géza

A NAPBA ÖLTÖZÖTT ASSZONY

Énekek: 390; 394,1-5

Alapige: Jel 12,1-11

Imádkozzunk!

Szeretnénk megköszönni ezen az estén is nagy hálaadással, hogy erős várunk vagy nekünk, Úristen, és köszönjük, hogy nemcsak erős várunk vagy, hanem mennyei Édesatyánk is Jézus Krisztus által. Köszönjük Neked, hogy harcainkban, nehézségeinkben, bűneinkben ez az egyetlen mentségünk, hogy Te irgalmas és könyörülő vagy, nagyon szeretsz bennünket, és Jézus Krisztusnak a drága vére megtisztít minket minden hiábavalóságtól.

Köszönjük, hogy megkegyelmeztél ennek az egész teremtet világnak, hogy még nem jött vissza az Úr Jézus Krisztus, nem jött el az ítélet, hanem még ma is hangzik a kegyelem evangéliuma. Köszönjük, hogy elküldöd igédet oda, ahol az ellenségeidet porba akarod dönteni, ahol a választottakat meg akarod szólítani, és ki akarod hívni a világból. Elküldöd igédet oda, ahol hirdetik a Te szolgáid tisztán és elegendően a kereszt evangéliumát, Jézus Krisztus váltságát, feltámadását, hogy Őbenne van a mi váltságunk, és Őérette igazítottatunk meg.

Köszönjük Neked, Urunk, hogy igét adsz naponta nekünk csendes óráinkban, hogy az ige szól hozzánk, beszél velünk, és azt is nagyon köszönjük, hogy ma este, itt a gyülekezet közösségében is közösen tanulmányozhatjuk az igét. Kérünk Téged, hogy Te fejtsd meg nekünk annak titkait, Te hű szíveknek Atyja, hiszen ha Te nem fejted meg nekünk, akkor a legvilágosabb igék sem fognak megszólalni. De ha Te megfejted nekünk, akkor a legbonyolultabbnak tűnő igék, kijelentések is érthetőek lesznek számunkra.

Ezért kérünk, jövel, Szentlélek Úristen, adj nekünk világosságot, és adj nekünk értelmet a Te igéd meglátására!

Ámen.

Igehirdetés

Testvéreim, az ígét a Jelenések könyve 12. fejezetének az első tizenegy verséből olvasom: „*És láttaték nagy jel az égben: egy asszony, aki a napba vala felöltözve, és lábai alatt vala a hold, és az ő fejében tizenkét csillagból korona; Aki terhes vala, és akarván szülni, kiált vala, és kínlódik vala a szülésben. Láttaték más jel is az égben, és ímé vala egy nagy veres sárkány, akinek hét feje vala és tíz szarva, és az ő fejeiben hét korona; És a farka utána vonszá az ég csillagainak harmadrészét, és a földre veté azokat; és álla az a sárkány a szülő asszony elé, hogy mikor szül, annak fiát megegye. És szüle fiú magzatot, aki vasvesszővel legeltet minden nemzetet; és ragadtaték annak fia Istenhez és az ő királyiszékéhez. Az asszony pedig elfuta a pusztába, ahol neki Istentől készített helye van, hogy ott táplálják őt ezer kétszáz hatvan napig. És lőn az égben viaskodás: Mihály és az ő angyalai viaskodnak vala a sárkánnyal, és a sárkány is viaskodik vala és az ő angyalai; de nem vehetének diadalmat, és az ő helyök sem találtaték többé a mennyben. És vetteték a nagy sárkány, ama régi kígyó, aki neveztetik ördögnek és a Sátánnak, ki mind az egész földkerekségét elhitesi, vetteték a földre, és az ő angyalai is övele levettetének. És hallék nagy szózatot az égben, amely ezt mondja vala: Most lett meg az idvesség és az erő, és a mi Istenünknek országa, és az ő Krisztusának hatalma; mert a mi atyánkfiainak vádolója levettetett, ki vádolja vala őket éjjel és nappal a mi Istenünk előtt. És ők legyőzték azt a Bárány véréért, és az ő bizonyágtételöknek beszédéért; és az ő életöket nem kímélték mind halálig.*”

Kedves testvérek, talán megszoktátok, hogy általában a napi ígét veszem, vagy olyan ígét, amit az előző napokban olvastunk és van benne valami érdekes vagy valamilyen nehézség, amit érdemes elővenni és megmagyarázni. Hadd legyenek rendhagyó, mert most nem a mai ígével fogunk foglalkozni és nem a mögöttünk levő napok kiírt igeszakaszaival, hanem a holnapi ígével! Hangzott már erről igehirdetés, de most egy másik szemszögből szeretném vizsgálni ezt a szakaszt, hiszen a mennyei Jelenések könyvének nagyon sok olyan része van, amelynek első olvasatra vagy lehet, hogy többszöri olvasásra is elég nehéz a megértése, hogy mit akar vajon üzeni, és mit akar nekünk mondani.

Az egyik ilyen nagyon vitatott fejezet a 12. fejezet, amiből azért is veszünk néhány nagyon fontos dolgot, mert az a tapasztalatom, hogy ha az ember valamit nem ért meg, akkor azt félreérti, és elkezdi magyarázni úgy, ahogy ő azt gondolja, és belemagyaráz olyan dolgokat is, ami nincs a Bibliában, vagy aminek nem az a jelentése! Így az ember nagyon félre siklik, amikor egy-egy ilyen igeszakaszt meg akar érteni, hogy miről is beszél. Én mindig próbálom úgy megérteni a mennyei Jelenések könyvét, hogy mindig az egyszerűt, a nagyon világosat keresem benne, és tulajdonképpen ezt akkor látjuk, ha az egész Szentírásnak a fényében és tanítása alapján nézzük meg azt a bibliai szakaszt.

Ezzel a 12. fejezettel és annak az első képeivel is ez a teendőnk, mert különben eltévelyedünk az igazságtól. Vannak, akik úgy magyarázzák, hogy a napba öltözött asszony Mária, de semmiképpen nem lehetséges, mert a Biblia egé-

sze az asszonyt mindig az egyházzal azonosítja. Több igét lehetne mondani erre vonatkozólag. A legklasszikusabb íge, amit majd ki is fejtek, az 1Móz 3-ban van: az asszony magva és a te magod. Ézsaiás könyvében, János apostol 2. levelében, és még több helyen is van szó a Bibliában az asszonyról, úgy, mint az egyházzal, és csak akkor értjük meg a 12. fejezetet, hogy ki is ez a napba öltözött asszony, ha beazonosítjuk úgy, hogy az asszony az egyházat jelenti a Bibliában. Mégpedig azoknak a hívőknek a seregét, akikről azt valljuk, hogy „Jézus Krisztus, a világ kezdetétől fogva annak végéig, az egész emberi nemzetiségből, ígéje és Szentlelke által, magának egy kiválasztott gyülekezetet gyűjt egybe, azt oltalmazza és megőrzi.” Az Ószövetség idején is azok tartoztak az egyházhoz, a hívők közösségéhez, akik Jézus Krisztusban szemlélték üdvösségüket, mint az eljövendőben. Az Újszövetség ideje alatt pedig azok tartoztak a Krisztus egyházához, akik ugyanúgy Krisztusban szemlélték üdvösségüket, mint az eljött, megfeszített és feltámadott Úrban.

A napba öltözött asszonyról tehát, amit János apostol mennyei jelként lát, akinek a lábai alatt volt a hold, a fején tizenkét csillagból korona, úgy beszél, mint aki elfutott a pusztába, ahol Istentől készített helye van. Tehát, az egyházzal úgy beszél János apostol, hogy egyrészt beszél az üdvözültekről, akik már az Úrnál vannak, hogy az a megdicsőült egyház, az a győzedelmes egyház, amelyiknek már nincs ellensége, amelyik már nem gyötörtetik, amelyik már nem szenved. Milyen nagy vigasz volt ez az akkori hívőknek! Azt hiszem, hogy a mai kor hívőinek is ez nagy vigasz kell, hogy legyen, hogy mi, akik Jézus Krisztusban hiszünk és Őt követjük, ennek a dicsőséges egyháznak vagyunk a tagjai! Mi ebben a dicsőséges egyházban foglalunk majd egyszer helyet! Egyszer majd megszűnik minden nehézség, a könny, a fájdalom, az üldözés, a bűnnel való harc. Egyszer majd megszűnik a nemes harc – ahogy Pál apostol a Timóteusnak szóló levélben írja, – és egyszer majd mi is odatartozunk ebbe a dicsőséges, megdicsőült egyházba, a szentek közösségébe, seregébe, amelyek látják az Ő orcáját, és dicsőítik Krisztust a váltságért.

Ugyanakkor azt mondja, hogy ennek az asszonynak a lábai alatt volt a hold. Utána beszél arról, hogy ez az asszony elfutott a pusztába, azért, mert János apostol be akarja mutatni, hogy ez meg a harcoló, a küzdő egyház. Ez a földön levő egyház. Az egyik a mennyei, a másik a földi, és a földi egyháznak ez az osztályrésze. A földi egyház küzdelmekkel kell, hogy teljes legyen. Elfutott a pusztába az asszony, ahol Istentől elkészített helye van. Bemutatta János apostol az akkoriaknak, és bemutatja Isten ígéje nekünk, hogy ez mindig így lesz.

Szeretném elmondani, hogy az egyháznak az egyik ismertetőjele pontosan ez, hogy a pusztába üzetik. Azt szoktuk mondani, hogy – Kálvin szerint – az egyháznak van három vagy négy ismertetőjele; most ezeket nem akarom felsorolni, de azért a Bibliából még egy-kettőt hozzátennék ehhez! Hozzátenném ezt a Jel 12,6-ot is, hogy az igaz egyháznak mindig ez az egyik ismertetőjele, hogy kiűzik a pusztába, de ott az Istentől elkészített helye van. Tehát, nem a semmibe fog menni, hanem Istennek az egyházra, az Ő népére, ott is gondja van, és ott is a szeretetével veszi körül. Éppen ezért, odasorolnám, hogy az

igaz egyháznak az egyik ismertetőjele az, amit az énekben így éneklünk, hogy „Sok bajban, küzdelemben Meghajsolt, megvetett” – azért, mert az igaz egyházat a világ nem tudja elviselni, nem tudja befogadni.

Valaki azt a képet használta, hogy az igaz egyház mindig olyan a világban, mint a túske a körmünk alatt. Mert bántja ezt a világot az igaz egyháznak a Krisztushoz való ragaszkodása, a Krisztushoz való eltökéltsége, a Bibliához való hűséges ragaszkodása. Ez a hamis egyházat, meg a világot mindig irritálja, ezért akarja kivetni, ezért úzi el, és ezért úzi szét. Testvéreim, nehogy azt gondoljuk, hogy ez Domitianus császár idejében, a mennyei Jelenések idején, vagy később, a keresztyénüldöző császárok alatt volt így! Minden időben így van ez. Épp ma kaptunk egy kedves levelet egy másik országból, amelyből csak egyetlen dolgot szeretnék említeni! Leírja ez a kedves testvérünk, hogy az ő templomukban mi történt, és valaki ez ellen felszólalt. Azt mondja, hogy a válasz az volt, hogy kiközösítették. Igen, testvéreim, mikor a templomban valamilyen bibliaellenes dolog történik, és valaki felszólal, azt ki fogják közösíteni! A világ szemében azért nehéz a keresztyének sorsa és élete, mert irritálja őket a Krisztushoz való ragaszkodásuk, a Krisztus iránti eltökéltségük. És ideértem a hamis egyházat is, mert ezt a hamis egyház sem viseli el, (lásd ellenreformáció) és ezért mindig kiűzik.

Éppen a múlt pénteki temetésen álltunk meg a fasori templom urnafala előtt, ahol a volt fasori esperesnek az urnája is el van helyezve, úgy elgondolkodtam azon, hogy amikor elűzték őt 1950-ben, Budapestről Szabolcs megyébe, a második kis faluba tőlünk, bele is halt, és 1952-ben hazament az Úrhoz. Igen, mert az igaz egyháznak mindig ez az osztályrésze. Tudnám még sorolni, amikor az elmúlt évtizedekben az igaz egyházat, Krisztusnak a testét, Krisztus drága, megváltott gyermekeit üldözték, félretették, megnyomorították, megbüntették, és kiűzték a pusztába, de ott Istentől elkészített helye volt!

Nem tudják olyan helyre űzni az igaz egyházat a pusztába, bár látszólag pusztá, de azt mondja, hogy ott táplálták, mert Istentől elkészített helyen van. Hát Illést nem így táplálta az Úr? Illés nem így kapott a Kérit patakjánál enni, és a Kérit patakjából inni? Nem így adott neki az özvegyasszony ételt? És nem így tartatik meg az Isten gyermeke? Igen, kiűzik a pusztába. „Terhes volt és akarván szülni, kiált vala, és kínlódik a szülésben” – ez nem a mennyei egyház, ott már nincs kínlódás, ez a földi egyház, a harcoló egyház, a nemes harcban levő egyház.

János apostol azt írja itt meg, hogy az egyháznak a fő feladata az, hogy anyává legyen, hogy szüljön. Az egyháznak nem az a fő feladata, ami most külföldről áramlik felénk, hogy szociális területen vagy a világban helytálljon, hogy belefolyjon a politikába, hogy megváltoztassa a gazdaságot! A Biblia elmondja, hogy az egyház feladata az, hogy anyaszentegyház legyen! Olyan szép ez a régi kifejezés, hogy „anyaszentegyház”! Ezt ma már nem is használjuk, legfeljebb azt mondjuk, hogy egyház. Ebben benne van ez a mennyei gondolat és csodálatos igazság, hogy az egyház arra hivatott, hogy szüljön, hogy új életeteket adjon! Arra hivatott, hogy az egyházban az Isten Lelke újjászülje az embe-

reket. „Terhes volt, és akarván szülni, kínlódott a szülésben”, mert ez mindig nehéz, testvéreim, de mindig, minden születés egy csoda! És így csoda minden újjászületés is, Istennek drága csodája!

„S íme, volt egy nagy, veres sárkány, akinek hét feje volt és tíz szarva, és a farka után vonszta az ég csillagainak harmadrészét, és a szülő asszony elé állt, hogy mikor szül, annak fiát megegye.” Tehát, először is arról van szó, amit az előbb említett 1Móz 3-ban olvasunk, amikor Isten kijelenti az Ó igéjében a Sátánra nézve, hogy „Ellenségeskedést szerzek közötted és az asszony között, a te magod között és az ő magva között, az neked fejedre tapos, te pedig annak sarkát mardosod.” Ezt úgy hívjuk, hogy protoevangélium, az első evangélium. Az első kijelentése, örömhíre Istennek: az ellenségeskedés meglesz közötted és az asszony között, a te magod között és az ő magva között. Az neked fejedre tapos, te meg annak sarkát mardosod.

Itt két dolgról van szó. Az egyik Jézus Krisztus, mint az asszony magva. Nem úgy, hogy Mária magva, hanem Jézus Krisztus az ószövetségi egyházban született meg. Az Újszövetség egyházában meg születnek a hívők, születnek azok, akik a drága vér ajándékában részesülnek. Az asszony magva egyrészt Jézus Krisztus, mert a kijelentés Őrá vonatkozik: „ő a fejedet tapossa, te pedig annak sarkát mardosod”. Két-három mondatban hadd térjek ki, hogy mit jelent ez, hogy a Sátánnak, a kígyónak a fejét tapossa az Úr!

A fej a Bibliában mindig a hatalmat, az erőt, a birodalmat jelenti. A kígyónak ez a testrésze az, amely nélkül nem élhet. Azt szokták mondani, ha a kígyónak a farkát levágják, akkor még él tovább, de ha a kígyónak a fejére taposunk, akkor a kígyónak meg kell halnia! Ez a testrész az, ami nélkül nem élhet, és itt van a mérge is a kígyónak. Éppen azért jelent meg az Isten Fia – mondja az 1Ján 3,8 –, hogy az ördög munkáit lerontsa. „Eltörölte azt, akinél volt a halálnak birodalma, azaz az ördögöt” (Zsid 2,14). Ez a győzelem tehát arra utal, hogy ha Jézus a kígyó fejére tapos, akkor az tökéletes és végleges győzelem!

Azután azt mondja: az pedig a sarkadat mardossa! Hogy mit értünk Jézus Krisztus sarkán? Először is az Ó emberi természetét értjük rajta, másodsorban pedig a szenteket, a megváltottakat, mint Krisztus testének részeit, mint akik a Krisztusba oltattunk bele. Éppen ezért, mint Krisztus testének tagjai, mi is szenvedések, üldöztetések, megaláztatások, megvetések alá vagyunk vetve, és harcolunk a bűnnel, a testtel, a világgal, a vágyakkal, a szenvedélyekkel. Az ember harcol ezzel, azért, mert „sarkát mardosod”. Én, mint Jézus Krisztus testének tagja, ennek ki vagyok téve, de úgy vagyok kitéve ennek, hogy tudom, az én Uram és Megváltóm, Jézus Krisztus, legyőzte őt, meghódította és a fejére taposott!

Tehát, a Jelenések könyvéből is ez árad felénk, hogy itt egy nagyobb erő, egy nagyobb hatalom van. Ez a nagyobb erő és nagyobb hatalom kész és képes arra, hogy a fejére taposson, de az csak a sarkáig ér el! Mennyivel másabb így érteni ezt a mózesi ígét is! A Sátán, mivel Istent nem bánthatja, mert levettetett, ezért az Isten képére támad, amely a szentekben, a megváltottakban tükröződik. Mivel a Sátán nem támadhat Isten ellen, ezért az Isten gyermekeire, és

nemcsak az asszony magvára, hanem az asszony magjának gyermekeire is támad, de Jézus Krisztus, aki az ördög fejét megrontja, erősebb, hatalmasabb, és ezt a harcot és győzelmet a Szentírás csak Krisztusnak tulajdonítja. (Zsolt 2,9 és a Zsolt 110,1,6) Az, hogy „ellenségeskedést szerzek”, azt jelenti, hogy a mi szabadulásunk, megigazításunk, megszenteltetésünk nem a mi erőnkben, tehetőségünkben van, nem a mi érdemünk, nem a mi igazságunk által lett, hanem kiálthatjuk a 118. zsoltárral együtt, hogy „Az Úrtól lett ez, és csodálatos a mi szemünk előtt!”

Éppen ezért, János apostol ezzel biztatja Isten Szentlelke által a hívőket, hogy tartsanak ki; meg ne tagadják az Ő megváltójukat; hogy legyen igaz az, amit a 11. versben olvasunk erre a földi egyházra, hogy „legyőzték azt a Bárány véréért és az ő bizonyágtételüknek beszédéért”! Hogy a földi egyháznak, ennek a harcoló, megvetett seregnek, ennek a meggyalázott seregnek, amelyről Krisztus azt mondta, hogy „ha engem üldöztek titeket is üldözni fognak”; „a rókáknak barlangjuk van, az égi madaraknak fészük, az ember Fiának meg nincs hova fejét lehajtania”! Jézus Krisztus előrevetítette, hogy ez vár az Őt követőkre. Jézus mondta: „Aki én utánam akar jönni, tagadja meg magát, és vegye fel a keresztet!” A Jézus Krisztust követő élet kereszthordozó élet, de itt nem arról van szó, hogy fáj a derekad, nyilallik az oldalad, van egy hárpia anyósod vagy egy iszákos férjed! Vegye fel a keresztet – Jézus Krisztus így hív ma is az Ő követésére!

Jézus azt mondja: erre számítsatok, vegyétek fel a keresztet, vállaljátok ezt az utat! Vállaljátok a pusztát! Nagyon nehéz ez, testvérek! Tudom, hogy sokszor a hívó ember is szomorkodik vagy panaszkodik amiatt, hogy őt félretették! Emlékszem, mikor Istennek egy gyermeke úgy panaszkodott, hogy úgy érzi, nem kellett semmire, és amikor mondtuk neki: te ott vagy a gyülekezetben; minden vasárnap felmehetsz a szószékre; hallgatják az igét; vigasztalsz embereket; erősítesz betegeket, hát mi az, hogy te nem kellettél semmire? Ja, hogy nem lett belőle teológiai tanár? Hát nem, mert az egyház ott van a pusztában! Nem pozíciókban, posztokon, nem magas ranglétra tetején, hanem ott van a pusztában! Krisztus testét, megváltottait, gyermekeit elzavarják általában, azokat semmi-be veszik és kiközösítik.

Igen, testvérek, és nagy baj, ha az egyház nem a pusztában akar lenni! Nagy baj, ha az egyház nem szorongattatik, hanem barátja a világnak, politikának, társadalomnak! Ahogy a történelemből tudjuk: ha kereszt és kard összefonódik, az nagyon nagy baj! Több nemzet azt mondta, hogy az egyházat el kell választani az államtól, de hiszen az egyház nem is volt az állam része sose! Nem kell elválasztani! Az egyházat régen elválasztották már, nem is volt része soha! Az egyház soha nem volt összefonódva a hatalommal, az biztos, mert csak a mennyben lesz összefonódva a mennyei hatalommal! Amit egyik énekünkben így énekelünk: „Ne csüggedj el, kicsiny sereg, Ha rád zúdul vad ellened, Hogy végképp összetörjön; ... Bízzál: ügyed az Istené”! Az igaz egyházat mindig ezzel kell biztatni, hogy a te „ügyed az Istené, Népét ő el nem ejtené... Ő állít Ge-deont melléd, Általa harcodban megvéd, Szent igéjét és téged”!

Így mondta egy lelkipásztor: Jézus Krisztus golgotai halála és feltámadása óta recseg-ropog a kígyó feje. És az egyház feladata, hogy Jézus Krisztus vérében megtisztuljon újból és újból! Egyetlen győzelmi esélyünk van, azt mondja: „legyőzték azt a Bárány véérért és az ő bizonyágtételüknek beszédért”. Ezért az igaz egyháznak mindig ez a két feladata van: egyrészt Krisztus véréhez menekülni mindig, másrészt pedig bizonyágot tenni, hogy a bizonyágtétel el ne halkuljon! Az igaz egyházat az is jellemzi, hogy mindig megmosódik, mindig bűnbánatra jut, mindig újat tud kezdeni, és mindig bizonyágot tesz a kegyelemről. Milyen csodálatos dolog, és éppen ezért felhangzik a mennyben ez a dicsőítő ének, mert a gyülekezet üdvössége és ereje teljesen a gyülekezet fejének és Urának tulajdoníttatik: legyőzték azt a Bárány véérért! Ha a Bárány vére nem lenne, akkor jobb, ha el se indulunk a harcba! Akkor Pál apostol nem küldte volna Timóteust ebbe a nemes harcba! Akkor nem merte volna Pál azt mondani neki, hogy „Harcold meg a hitnek szép harcát, nyerd el az örök életet, amelyre hívatattál”, ha nem tudta volna az apostol, hogy csak a Bárány vérében lehet győzni!

És a harmadik bizonyágtétel azt mondja: „és akik életüket nem kímélték mindhalálig” – megmosódás, bizonyágtétel, odaszánás, mert az igaz egyház onnan ismerszik meg, hogy „életüket nem kímélték mindhalálig”. Tehát, nemcsak hisznek, nemcsak beszélnek, hanem tesznek is, mert az első a hit, a Bárány vérében való megmosódás; a második a bizonyágtétel, a beszéd; a harmadik pedig, hogy odaadják magukat, odaszánják magukat, mert „életüket nem kímélték mindhalálig”. Azért, mert annak a Jézus Krisztusnak a követői, aki nem kímélte magát a halálig, hanem engedelmes volt a Golgotáig! Annak a Krisztus Jézusnak, akit meg akartak ölni, már mikor megszületett, mert már ott van a veres sárkány, hogy elnyelje! Már ott van Heródes parancsa, hogy minden két évesnél fiatalabb gyermeket meg kell ölni! Már ott van a menekülés Egyiptomba. Már ott van, hogy le akarták taszítani, meg akarták kövezni. Már ott van, hogy szenvednie kell az Emberfiának! És Jézus Krisztusnak az egész élete ilyen hányattatás, ilyen megvettetés és ilyen megaláztatás volt.

Ezzel János apostol biztatja a hívőket: ne csodálkozzatok ezen, hogy a világ sok részén keresztényüldözés van! Kimutatták, hogy ma már a legüldözöttebb vallás a keresztyénség. A keresztyénellenesség a legdöntőbb ma ezen a világon, és sok jóra nem számíthatunk. Vannak pillanatok, amikor nyugalmasabb időszak van valahol a világ egy-egy részén vagy akár nálunk is, ezért adjunk hálát, de azért inkább azzal kell számolni, hogy Krisztus népét, Krisztus gyülekezetét, a megváltottak seregét lenézik, megvetik, semmibe veszik, és elmenekül a pusztába, de ott Istentől elkészített helyen van.

A János evangéliuma 14. fejezete jusson eszetekbe, amikor Jézus azt mondja: „elmegyek, hogy helyet készítsek nektek!” És Jézus azt mondta az Atyának: „Atyám, ahol én vagyok, azt akarom, hogy az enyéim is ott legyenek.” Nekünk elkészített helyünk van a mennyben. Ez legyen a cél előttünk! Az akkor élt keresztyének is ebből merítették erőt. Ez lebegett a szemük előtt: ide készülök, ide tartok, ide futok. Aztán még az lebegett a szemük előtt, hogy érdemes küz-

A NAPBA ÖLTÖZÖTT ASSZONY

---

deni az előrejutásért! Azért, hogy célba érjek, érdemes küzdeni, és a küzdelem végén korona vár ránk, és a dicsőséges egyházban magasztalhatjuk a Bárányt, és mondhatjuk: „méltó a megöletett Bárány, hogy vegyen dicsőséget, tisztességet, erőt, hatalmat és áldást.”

Milyen áldott dolog, hogy ez a drága Megváltó a népévé tett bennünket! Nem tudom, testvérem, örvendezel-e ezen? Mikor én elszomorodtam azon, hogy nem kellettem se ide, se oda, se amoda, mikor semmibe vettek, akkor mindig innen merítettem erőt. És nagyon szégyelltem, amikor ezt nem vettem tudomásul, hogy van neked csodálatos helyed, van neked csodálatos megbecsülésed, Jézus Krisztus megváltott gyermeke lehetsz!

Ennek örvendezzünk, és ezért vigadjunk, mert Jézus Krisztus a mi vigaszunk!

Ámen.

Imádkozzunk!

Köszönjük Neked, Urunk, hogy a próféciák beteljesedtek eljöveteledben, halálodban, feltámadásodban. És köszönjük Neked, hogy az egyház a világ kezdetétől fogva annak végéig, mindig létezett, és mindig létezik, és a földön küzdő egyház a mennyeivel egy nép és egy sereg. Azért, mert egy nevet magasztal; azért, mert egy az ura, egy a feje, csak vannak, akik már előre mentek, és ott a dicsőségben vannak, és vagyunk, akik még itt harcolunk, e földi létben küszködve sok mindennel, legfőképpen saját magunkkal, Urunk, bűneinkkel, hanyagságunkkal, kísértéseinkkel, megvalljuk Neked.

Kérünk Téged azért, hogy tarts meg bennünket! Kérünk Téged, hogy a Te anyaszentegyházad itt a földön valóban hadd legyen anyává, hadd szülessenek újjá életek! Köszönjük, Urunk, ezt a csodát, és köszönjük, hogy Te vagy az ura és Te vagy a feje ennek a közösségnek, a megváltottak seregének. Növeld a megváltottak seregének számát ma is az üdvözülőkkel!

Kérünk, áldd meg éjszakánkat, betegeinket, öregjeinket, az elfáradtakat, elesetteket! Köszönjük Neked, Urunk, minden örömeinket, amivel megajándékozol, vagy amivel a mai napon is megajándékoztál minket. Olyan nagy a Te kegyelmed! Fogadd el hálánkat, fogadd el szeretetünket, hadd szeressünk Téged hűn s igazán!

Ámen.

394,1 ének

1. Térj magadhoz, drága Sion, Van még néked Istened,
Ki atyádként felkaroljon, Szívét ossza meg veled!
Azt bünteti, kit szeret, Másképp ő nem is tehet:
Sion, ezt hát jól gondold meg, Szabj határt bús gyötrelmednek.